

КАТЕРИНА ВЕРБІВСЬКА

Вистигле літо

поезія

Черкаси
2013

УДК 821. 161. 2-1
ББК 84 (4УКР) 6-5
В 31

Вербівська К.

В 31 Вистигле літо / Катерина Вербівська — Черкаси :
видавець Чабаненко Ю. А., 2013. — 99 с.

ISBN 978-966-493-731-0

Ця книжка особлива. Вперше авторка довірила читачеві мільйонозвучні душевні мотиви, мелодії свого літньо-осіннього циклу творчості, які написані в різні періоди життя.

УДК 821. 161. 2-1
ББК 84 (4УКР) 6-5

ISBN 978-966-493-731-0 © Вербівська К., вірші, 2013

ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ!

Ви тримаєте у руках мою першу поетичну збірку.

Звісно, я хвилююся. І думаю, що буде не зайвим сказати, що я повністю погоджуюся з думкою Плутарха: «У творчості є три початки: горе, радість і Божественне натхнення». Та для мене є і четвертий – мелодія слова. І коли Божественне натхнення накладається на мелодію душі, а свідомість знаходить співзвучні слова, – ось тоді виллюються на папір ті тексти, які стають віршами.

І ще є одне, в чому я глибоко переконана: людина – частинка природи. І чим уважніше ми до неї придивляємося і вслухаємося, тим досконалішими стаємо:

Природа с Бог, здається так мені.

Якщо не твориш – повсихають віти.

Природа в нас. Зростаємо ми – в ній.

У Господа немає пустоцвітів!

І тому я, справді, буду рада, якщо зможу прислужитися Вам у слові. І ще більше – якщо це слово буде співзвучним із мелодією Вашого серця, а Ваші стосунки із моєю творчістю виллюються у свою власну історію.

З повагою автор.

*У сотах літа
липи квітнуть*

Ось прийде Бог. Спита про результат.
А я не знаю, що і відповісти.
Кивну на справи, складені у ряд.
Любить хотіла більше, аніж їсти.

Ішла вперед, а все гора й гора.
Не раз жалила боляче зрадливість.
Хоч я любила більше, ніж могла,
але прощати так і не навчилась.

Тут липа зацвіла ще в травні.
І червень викаблучує дива:
квітчасто розкриває ставні,
метелик ковдру степову стіба.

Душа розжевілася справами.
Вигойдує медами горизонт.
Сунички жмуряться між травами.
Висить над шляхом долі камертон.

Яскравий мак
тріпочеться у полі.
Це крапля радощів,
гіркот, а чи любові?

Це візерунок,
що мережить долю
чи пристрасть із Землі
пручається на волю?

Я не зірву.
Лише візьму в долоні
червоний хрестик
в нашій рушникові.

Ще трави косить червень на лугах.
І над отавами в вінку гуляє Ехо.
Городина штанці свої в смужках
вмочає кінчиком у річки тихе плесо.

Ще жук-рогач Дюймовочку шука.
Джмілі із ельфами вивчають піруети.
А Мавці зачарований Лукаш
сопілкою проспівує сонети.

Ще теплий ліс, і поле, і роса.
З дощем не раз шептатись будуть луки.
Поміж ромашок стежка провиса
і пахнуть чебрецем твої жадані руки.

*Цвітуть васильки,
синьо так цвітуть...
О. Солодар*

Цвітуть волошки,
синьо так цвітуть!
Мов краплі неба
порскають у житі.
Це в літній спокій
червень-баламут
рясне буття
вбира в яскраві миті.

Впущу грозу в свою оселю.
Нехай розбудить всі кути,
поміє скло, підніме стелю
й розв'яже вузлик німоти...

В цю ніч зітерлись вранішні думки.
І день забіг в невідворотність часу.
Під ранок зібрані надії у сумки
й минуле корчить злякану гримасу.

Веселі цокають у ранку каблучки.
Неспокій стих в очікуванні дива.
Вже сонні й зморені згасають світлячки
і сонцем котиться цілунків злива.

Який же теплий світ під парасоллю!
Коли надійна й впевнена рука
трима півкулю правди над плечима
і затишок з долоней витіка.

Який же теплий світ під парасоллю!
Коли пустунки – краплі дощові
стікають дзвінко жвавими вужами
і губляться цнотливо у траві.

Який же теплий світ під парасоллю!
Коли торкаюсь скронею плеча,
як ми ідемо стежкою крутою
і наші кроки музика вінча.

Який прекрасний світ під парасоллю...

Ясніє день в заобрійні дороги.
Розгладились турботи на чолі.
В минулому зачовгані пороги.
Напнулись крила спрагло у політ.

Обман завис – й не гляну – в павутинні.
Тебе, мов кульку, легко відпущу.
Твою олжу роса змиває нині.
Та я злечу до блискавки й дощу.

У сотах літа
липи квітнуть.
У бубон листя
дощ б'є – будить всяк.
Мій біль скотився
в ранок літній.
Святково стелю
повз них будній шлях.

Земля озвалася пташиним щебетом.
Бляшаний місяць вкляк на димарі.
Проміння грає кольоровим щебенем,
щоб заспівалося і півневі й мені!

Оце вже все.
Минулося. Мов потяг
прогуркотіло.
В пам'ять залягло.
Та щоб погас
в душі щемкий неспокій
пелюстку маку
вітром принесло.

Лампаду
запалю під образами.
Жарини маку
гріють ще краї.
Але так спіпить
думку блискавками
той біль, що йде
від нездійснених мрій.

Розносить літо малинові сні.
Комусь – із пригорщу,
комусь – мазком на вії.
Виблискує намисто в бузини.
Зірки скидають з неба людям мрії.

Химерами насупились снопи.
Мишва попискує.
Садочок соловіє.
Я мамі серцем сплачую борги.
Допоки стежка в житі половіє.

Землі спливає обрис на світанку
і гаю сонного окреслює канву.
Лелека розправляє вишиванку
й крильми з гнізда витріпує сонву.

Дуби чубами тягнуться до неба.
Вмліває пижма випитими росами.
Пелюстки сонях радо розпелехав.
Киреї хмар стрічають сонце босими.

Мажором дощ
друкує по карнизу
чудні слова
в хмільному полонезі.
Про незабутні рими
поміж плесами,
що сонячно лягли
на маргінеси.

Вслухаюся у
кришталеві дзвони.
Ловлю ніжніші
дальній ностальгії.
Хай піснею –
набутком дня коштовним,
колись дощі
здадуться грозовії.

Вже ноги миє місяць у траві.
Зірки забились в сині закоулки.
Тепер із сонцем разом. Вдвох праві!
На шлях широкий вийшли із провулку!

Іде гроза. Іде, таки, Дніпром.
Завзято вітер натиска на весла.
Там грім лякає сосни за бугром.
Летять із хмар пекучі перевесла.

Цей дощ іде. Періщить без зупину.
Дає свободу водянистим косам.
Берізка в танці вигинає спину
і геть не лячно ні мені, ні соснам.

А я струсну
 цвітну росу із неба.
І молодик
 вплету собі в косу.
Зніму із себе
 штопані верета
й птахів почую
 пісню голосну.

Хай кукурікають
 під вікнами півні.
І ліплять ластівки
 гніздо під дахом.
Хай в небі осені
 курличуть журавлі
бо ти в моє життя
 влетиш жар-птахом!

Дзвіночок – там. Дзвіночок – тут.
Збирає подих пахощі бузкові.
З дитинства прозірки – фіалками ростуть.
На кожен шлях згубилось по підкові.

З твоїх долонь хотілось пий меди.
Вбирає сьйного з погляду рятунку.
В словах ростить намарені світи
і просинатися від спраглого цілунку.

Та знов лечу без східців і перил.
Втрачаю рівновагу в невагомості.
Підтримки рук – твоїх орлиних крил –
дарма чекать. Ясним рятуюсь помислом.

Везе електричка когось до когось.
Розвозять машини когось від когось.

Висиджує пташка пташа для неба.
А кумкання жабок болоту треба.

Туман розстелився в траві росою.
Цілується ранок зі мною.

Так хочеться прийти уже скоріше.
Вернуть до себе, як собі додому.
Де виноград, і сливи, і порічки,
і груші сад вистелює додолу.

Оспалий досвід протира зіниці.
Горобчик-спритник сніда крадькома.
Перлинки рос з Господньої криниці
травинка й квітка на вустах трима.

Як айстрі набубнявілі бутони, –
моїй надії радістю світа,
до дня медового по барви і фасони
мій пензлик за бджолоною зліта.

Вимірює годинник вік у тиші
і враз цвіркун лункий, як тятива,
в контральто вечоровім щонайвищім
озвучує минувших справ слова.

Там, де пустунки хвилі
пестили пінно берег
і відчайдушні чайки
били крильми у бриз,
тихо ступали двоє,
крізь віковичний шерех
і споглядали в морі
ало-вітрильний бриг.

Морю подія звична
парам пророчить долю
і одкровення слухать
протягом всіх віків.
Хтось розв'язав тут вузлик,
повний щемкого болю,
хтось від свого кохання
зоряно мерехтів.

Вповні хміліли душі
музикою прибою
і гіркота змивалась
грішних людських чуттів.
Тут солоніло море
чистою бірюзою.
Несли веселі щогли
пазухи, повні вітрів.

Зависла врода ночі величаво.
Все в ній затихло, як наморене хлоп'я.
Сова крило розправила гречане.
Собака тишу слуха звіддаля.

У ескапізмах зоряного літа
бентежа серця зовсім не тривка.
Трима за душу слово твоє квітле.
Із мислі суть складається людська.

Пилить земля
засохлими губами.
Кудлате листя
шерхне, мов кора.
Кульбаба
під дрімучими кущами
в липневу спеку
скоса позира.

Вже вітер
чебрецями день сповив
і ластівки
батут мережать небу.
З розрадою до мене Ти –
в сто злив.
Я ж у мовчанці
рух сердець відстежу.

Лечу до тебе.
Біжу до тебе.
І світло Боже
рябчун встеля.
І в цьому є в нас
обох потреба,
бо душі крепом
любов єдна.

Спішу до тебе.
Горнусь до тебе.
У тихій зойкіт,
в веселий сміх.
Твоя зірниця –
проміння з неба.
Моя зірниця –
з промінь твоїх.

Ще трішечки. Ще трішечки, Ще трі...
Й заграє світ крізь сонні очерети.
Бринить сльоза під віями вітрів.
Втікає ніч в туманні перемети.

Розгладив місяць вуса у траві
і зашарівсь, що надто вайлуватий.
Озвалась пташка в дуба в бороді.
Павук залишив ниточку снувати.

Вже ранок коле ноги по стерні.
Втирає шлях мій очі рушниками.
Шепоче хмара пухлими губами:
ще трішечки, ще трішечки, ще трі...

Коли крізь неба решето нічне
мільярди сонць просіються до нас,
незборено потреба підштовхне
коло вогню попоратись якраз.

Поставлю чаю із квітковим медом.
Вкладу слова у пригорщі добі.
Зігрію поглядом, як теплим пледом.
Отак чаюю... Як? Долить тобі?

Пахне дощ водночас тепло й м'ятно.
Міряє калюжі галчєня.
Фільм про літо це давно вже знято.
Догравати ролі – маячня.

У відлунні затихають кроки.
В кадрах пам'яті без ліку очєнят.
Без плодів тут... Нині – і допоки –
сум дощів, калюж і галчєнят?

Розкажи, розкажи мені, поле...

П. Тичина

Розкажи, розкажи мені, поле,
що ж за доля така у тополей?
Босі сумно стоять на межі
цих кудлатих вітрів сторожі.

Розкажи, розкажи мені, лісе,
чи зозуля живе між снігів?
Бо все літо ми чуємо пісню,
та ще в вирій ніхто не провів.

Розкажи, розкажи мені, степу,
ювелірна майстерня твоя?
Бо щодня з-за твого берету
сонця чуб золотий вирина.

Розкажи, розкажи мені, друже,
чи в житті в нас дорога одна?
Бо бува вона радісна й пружна,
а буває – мороз обпіка.

Мені гірчить
 солодкий поцілунок.
Мені печуть
 розжарені вуста.
Бо доленьки
 непроханий дарунок,
немов Сократ отруту, –
 випила до дна.

У твоєму небі
немає ні хмаринки.
У моєму спокої
нема твого вогню.
Лише у попелі
ще жевріють вуглинка.
Тримає спогад
присмак полину.

Прозора тиша
землю обійма.
Гордиться місяць
сйвістю зірок.
І чути лиш,
як серце калата
та із городу
тягнеться димок.

Жаскі видіння
чубляться в кущах.
Кажан пронісся
тінню по землі.
Вже холодно.
Та й досі на щоках
від слів твоїх
ще тепляться вогні.

Танцюють тіні на столі,
танцює кава в синій чашці.
Думки шукають стропоріз,
щоб відпустить обличчя в масці.

А літо ще чекає охоронця.
Та погляд сизо зваблює терен.
І одурманений цілунком сонця
в беретик жовтий вирядився клен.

Коричневі блищать в каштану очі.
І пензель неба синь збира з листків.
Бриля дзьобає крук у поторочі.
Туман у хризантемах оп'янів.

Допоки цвіт не виплакали очі,
а хмари не протерлись до дірок,
до мене йди хоча б у сни щоночі.
Хай шлях встеляє килим із зірок.

Тут серпень недолюблений стіка.
Хоч вицвіли всі ситці у степів
медами терпкими налив уста садкам
й снопам вдягнув вінки із колосків.

Обвив ліси жовтавим сутажем.
Лоскоче грушам щічки у траві.
Веселку бавить в піжмурки з дощем
й спуска мішками в погріб картоплі.

Ще серпень зорі стелить по полях,
щоб в осені рум'янець рясно цвів.
Ще тихне літо з бджолами в роях,
а ти посватав осені дощів.

Вже під серцем нема жалю.
Й грім із неба не трощить тишу.
Я у цій німоті стою
і слова як гербарій кришу.

Пересохли вже пелюстки.
Перетліли чуття на попіл.
Дощ сотає із хмар нитки
й росить висохлий долі спокій.

В сорочці серпня з зорей візерунок,
щоб в осені багрянець не зачах.
А я чекала маківки цілунок,
який у іншої жаріє на устах.

Квітують соняхи
на всю безмеж обширу.
Калюжі кліпають
облатками небес.
Сховався слід
за осокову ширму.
А я дивуюся –
снопи без перевесл.

Дивуюся –
в глибини не заглиблено.
Вражаюся –
твій човен без причалу.
Вдивляється
у наші вчинки глиняні
Бог із-за хмар
очима золотавими.

Минає літо смутком зачерствілим.
Сміється місяць в чистому вікні.
А на столі букет із лілій білих
надійливо підморгує мені.

На деках серпня
дари уклало літо.
Із яблuchок готуються
узвари.
Грушки Венері
обриває вітер,
а десь за скіттям
блискають стожари.

Злилися віттям
очманілі вишні.
Городній дух
у косах айстр ущух.
А їжачок шука
зірки колишні,
які сипнув
розщурений віщун.

Гуляє в теніс
дворовій горіхом.
Навча на дроті
ластівка маля.
І не скрипить,
а котить хвіртка сміхом,
в яку зайшла
ясна любов моя.

РАНКОВИЙ ТУМАН

Чимчикує минуле в спогад
золотавими їжаками.
То – зігріє, а то – уколе,
то зорею мигне між нами.

Котить прудко туман землею,
чеше боки собі гілками.
Скирта тулиться, мов з ріднею.
Сердить хмару пухкими губами.

Мокрий клен. І блищить стежина.
Кущ вологий, немов умився.
Тягне пагона квасолина
дня прийдешнього, що зродився.

Уже заграла
тиша в телефоні.
Зітхнув туманом
смуток над рікою.
Стою уквітчана
не у твоїм сезоні
й плоди знімаю
власною рукою.

В пожнивному літі
півскибочки вкраю.
Почую у квітах
перегук степів.
Невільну Україну
по квітах узнаю:
вінки із колосся
й стежки з чебреців.

СПОГАД

У дитячій літі в ластовинні
пристанівок мій щемливо-ніжний.
Грає тінь на срібнім павутинні.
Ластівки стрілою небо ріжуть.

Сонечко лоскоче у долоньці.
Копшуться бджоли – вітає квітам.
Гойдалкою з тіні... – і на сонце.
Аж сандалі губляться у вітах!

В зеніті сонце – жариво з трави.
Єство, душа обпалені – це Ви.
І всі мости за мною – автодафе
надіям, що відкланялась назавше.

Закотилось літо в гарбузи.
Вже ворони смуток розсівають.
В павутині крапельки роси
павучатам лапки обмивають.

Рябокрилить іволга в саду.
Півень яблуням своє співає.
Запізніла бджілка на льоту
хоботок від холоду ховає.

Нам негоди б обмахнуть крильми
і за журавлями в синь податись,
та у землю вперлись коліньми,
зайве нам до журавлів рівнятись.

Твої чуття – вже воском по руках.
Моїм зусиллям їх не оживити.
Листкам і квітам димлено в садах,
коли багаття – пам'яті софіти.

Покроєні шляхи по двох косих.
Ось перетнулися, а далі – віддалились.
Ти із дороги втомлений посидь.
За цю любов я Богові молилась.

Дороги наші – це уже не гра.
Струна між душами співає тятивою.
Кохання, вірність – істина стара
й придумана не мною чи тобою.

Тут вже мороз не може щось казати.
Тут вітер ходить тихо бородатий.
Хай буде день ніжніший від латать.
Хай буде ніч із місяцем рогатим.

Хай Соловей Розбійник десь свистить.
Нехай роса вмиває стежку босу.
Ти із дороги втомлений посидь.
Так схожий шлях на золотисту кóсу.

ВИСТИГЛЕ ЛІТО

Вже вишня задро
заглядає у вікно
й горобеня шука
тепла в осоння.
Дрімає листя
летаргійним сном
й сутулі хмари
хворі на безсоння.

Щоденно дужчає
у журавлів крило
й дзьоби частенько
краплі ловлять з неба.
Є Боже, синове
і мамине тепло,
а більшого на світі
і не треба.

І неспіх, і неквап
вколисують тишу.
Вогнина непристрасна
палить мости.
Прожите розмаєм
на попіл розкришу.
Голкою ржавою
поміж нього десь Ти.

У голці давно
уже нитки немає.
Не шиє вона
ні стібки, ні навхрест.
Лише серце щораз
сильний біль переймає,
як гойднеться бува
на минулому хрест.

Вглянцьовує тиша
і так мені звичне.
Аж пісня яснує
і нутить: кажи!
Умовклося голосу,
зоряна пісне,
підборкалось дню
на вечірній межі...

А я вже осінь.
Так воно бува.
Хоча ще літо
краєм зачепила.
Дощем по ситцях
вицвіла канва
і гострить хтось
понурену чепигу.

А я вже осінь.
Збігла навпрошки.
Давно вже час
не цокає по колу.
Встигає сад
виносить корогви.
Життя витрушує
у душі нам полову.

Ліси де-де
жовтавим сутажем.
Осики голосом
виказують наріз.
Де – боровик,
влоскочений вужем.
Де – білка носить
назиму напліч.

Де – айстри в барву
рюшами впеленено.
І льону світять
дрібки золоті.
Між óхри я
стою іще взеленена,
як в білих снах
сповідаюсь тобі.

Тче передосінь
з передспілих барв
для настрою гірконого
на уста
казкову райдугу,
яку ти був забрав.
Для іншої...
Тієї...
Знов не Та?!

І сонце, і місяць золотять обрії днини.
Із неба, з осени вже кличуть журавлі.
Я ж маю жар – шляхетні твої вчинки.
В крайцях маревом вже мрії-кораблі.

Оспалий досвід, в акацієвих зраненнях,
цим квітом в серпні відбілиться у мить.
Слово єдине в усіх твоїх реченнях
застугонить, заіскрить, защемить.

*Останні смутки
струшую свої*

Розкотистим громом
котилась неправда у грудях.
Клубочилась димом
й колола під серцем стерня.
Затерпли підошви
від дотику мокрого груддя
як боса із мосту
ставала на берег сама.

У променях сонця
вже плечі зігрілись в долонях.
І степене слово
жаркими губами воскресло.
Духмяне і ніжне
любов'ю пульсує у скронях
задумок смугастих
веселе моє перевесло.

Городи видихають
сірий дим.
А він лоскоче
листя, трави, квіти...
Слідкує місяць
де ти, друже, й з ким.
Мое багаття –
пам'яті софіти.

В сухій землі
не пророста зернятко.
Гілля без сонця
знов не розквіта.
Все, що минуло,
десь у віках залякло.
Лиш горлиця
під ранок приліта.

Та ще луну
наохап носить вітер.
Під ним у мареві
поблискує роса.
І скільки ж то
перегорнути слів і літер,
щоб те усе
правдиво описать.

Вже ходить осінь
боса і розхристана.
Їй в'яже вітер
одіж з павутини.
Втрача листки
спідниця розхилитана,
а на косі –
разок із горобини.

Всі віддала багатства:
дбане, старане.
Собі залишила
втуманені ставки.
Та гурт гусей
у затишку причалений.
Втім, з ними
попрощається таки.

Величний дуб
зелений, при дорозі,
жолуддям у траві
«п'ятнашки» вибива.
Та я чекаю
слова на порозі,
немов троянда ще
від сонечка тепла.

Ясна й земна
я у сади горіхові,
поміж дуби,
в приструнчені гаї,
з якою
непідробленою втіхою
останні смутки
струщую свої.

Ще кілька днів
й розсіється туман,
що так зловтішно
ніжитья над полем.
Поцезне з пам'яті
остуджений дурман
й вітрами вивіє
перекотиполе.

Бабуся айстри тут
садила у саду.
І «Отче наш»
учила своїх внуків.
Сушила абрикоси
на даху
й збирала м'яту
стежкою до луків.

Тут білим вишила
рушник над образами.
І кланялась природі,
як святій.
Кути хрестила
з маку головками
й поклони біла в
кухоньці тісній.

Тут руку клала
на мою голівку.
У пам'яті
ще дотики тепла.
Встеляла травами
помазану долівку
й пішла у вічність
смушкою рядна.

2

Тут зараз іволга
 кигиче по садах.
Й синіє груша
 посеред городу.
Сорока блискає
 в горіховий чубах.
Повітря пахне
 листячком смородин.

Тут тільки білочка
 плете разочок з дичок.
І лиш оса
 в медах грушових плямка.
Понурі стовпчики
 межу сторожать звично
та вітер клацає
 пустої хати клямку.

Тут шпориші, –
 як прадідівська крижма.
Стовпи премудрости –
 три сливи у саду.
Величний дух
 моєї материзни,
з тобою радитися
 завжди я іду.

Такий похмурий народивсь четвер.
Таке пресіре неба покривало.
Ясну надію і вчорашню твердь
крило вороняче під хмарами зірвало.

У стосах пам'яті шукаю дивних слів.
Щоби вервечкою плести слова ранкові.
Букет надій, що вчора лоскотів,
змінили вранці грона калинові.

Снує по асфальту голуб,
шукає зернят зі смаком,
а я піднімаю погляд,
щоб в небо здійнятись птахом.

Промчатись над квітлим полем.
Минути терни колючі
та опуститись кволо
в долоні твої жагучі.

Земного тяжіння силу
прийму, як святе причастя.
Кришеників птасі кину
й поїду в «Трамваї щастя»!

Янтарний день
 почмихує димами.
Ще зелень проситься
 побути на гіллі.
Лісовичок
 пропах увесь грибами
й масняться
 чорні щоки у ріллі.

Круки – перлини
 чорні між гілками.
Їжак шелепа
 листям на горбі.
Руде білча
 снує між стовбурами, –
і все це спомином
 мигне колись в тобі.

*Я тебе полишаю назовсім.
Ти мене не благай і не сердься...
І. Дубінін*

Вже до мене не йди й не кайся.
Ти в мені відболів назовсім.
Бо в оголену заспану осінь
стигне вітром небесна просинь.

Щем у серці остудить пам'ять,
дотик рук і чуттів бентежних.
Стане смуток початком раннім
виднокраїв моїх безмежних.

Так спокусливо
манить весна
в павутинному
шалику осені.
І одурений
сонцем каштан
квітом тягнеться
в синьку просені.

Прокинулась
від шурхоту дощу.
Він тихо-тихо
бубонів токату.
Юрму птахів,
щоранку говірку,
ув осінь
уколював завзято.

А в абрикоси
листя золоте
дукатами
уклалось на асфальті.
Краплини ловить
гіллячко масне
і тихим голосом
звучить калюж контральо.

Тут вітер
переморений ущух,
немов його
і не було на світі.
Душа промокла
проситься в кожух
і голубам
нема де лапки гріти.

Багрові гірлянди хмелю
в обіймах тримають клена.
Їм постіль зазимок стелить
коричневу, жовту, червлену.

Айва, вже давно дозріла,
чекає долонь дбайливих.
Погляд очей пресиніх
затеплює душу звабливо.

ПОБАЧЕННЯ

ДО...

Простягуй пригорщі –
сипну тобі любові.
В твої кишені
радість покладу,
щоб дня осіннього
мелодії стодзвонні
в душі бадьорили
наснагу молоду.

ПІСЛЯ...

В осінніх обрїїв
мелодії невтомні.
Крізь шепіт вітру
спогад витіка.
Бо рук твоїх
збайдужілі долоні
не шлють із пригорщей
услід мені тепла.

Ми будемо звертатися
на «Ви».
Я забарилася
у сутінках трави.

Я тут набралася
удосталь реп'яхів.
Все кликала
метелика нічного.
Від світла лампочок
він втішено п'янів,
а я й у снах
не бачила нічого.

Зберу все збіжжячко
у вишиті торби.
Знайду між росами
уквітчану дорогу.
Мину над травами
обманності горби
й здіймусь до істини,
до прощення, до Бога.

Ми будемо звертатися
на «Ви».
Я забарилася
у сутінках трави.

Всю ніч туман
над ставом ворожив.
Вкривав синичку,
горобців і галку.
Он там собака,
за дугами ожин,
без стежки йшов
у занімилу балку.

Ось битий шлях
і бур'яни навкруг.
Стовпи рядком
і горобці на дроті.
Між голодом сонно
тицька дзьобом крук
й дудука одуд
хрипло на болоті.

Холодний погляд
у твоїх очей.
Але впліта калину
в коси Лада.
Три яблука
яснять пейзаж оцей
й віта господаря
собача тепла лапа.

ДИПТИХ

1

Мені приснилась
твоя світла осінь.
Де ліс притих
в рябенькому рядні,
дуби крилаті
підпирають просинь
й топази манять
жолуді рясні.

Хміль на кущі
розвісив свій багрянець.
Вручила липа
стежці ордени.
А горобина
на осінній танець
вмовля
набусурманені млини.

А десь далеко,
там, за вітряками
поважна хмара
обрій устеля.

Та вітер викрутасить
бур'янами
й лелечу тінь
розгойдує стерня.

2

А наяву –
неволя бавить волю.
Розгін вітрам, –
та обрій не пуска,
Пахуче сіно
ще шумить травою,
а вже чар-зілля
жмутиком в руках.

Бо ти мій степ, –
бери мою свободу!
В сяйливім сонці.
Забери в грозі.
Я той лелека,
що крильми розгойдує
твій щасний світ
у спразі і жазі.

Ховає сині очі листопад
за сіруваті сутінкові ставні.
А календар, мов віку ліпший брат,
гортає лист в минувшини прадавні.

Моргнуло сонце голому гіллі.
Зачався вечір в синім верболозі.
Літає ніч на зоряній мітлі,
щоб вранці півнем стати на порозі.

Листопадовим інеєм
завиднокраїлось.
Грудень в пазуху дихає
срібним димком.
Де остуджена правда
на скалки розкраялась
і взбурунену душу
манить шурхлим вінком.

На мережану пристань
стану просто босоніж.
Від неправди закриюсь
обважнілим вікном.
Розфарбую у літо
свої ночі безсонні,
а минуле зашию
кольоровим стібком.

Під ковдру осени
залізло грітись літо.
Дотрушує перину
із листя тихий сад.
В люстеречках калюж
небесні ноти світять.
Найвищу із октав
озвучить снігопад.

ОСІННЯ ПІСЕНЬКА

Нудить на прив'язі човник.
Схлипує падолист.
А журавлиний поклик
душу здимає ввись.

Приспів:

Господи, дай же сили
через терни зрости.
В стежку свою із милим
світло твоє влести.

Ріже годинник тишу,
стрілка падає вниз.
Ми для небес напишем
смуток віддалених примх:

Приспів:

Господи, дай же сили
зернам добра зрости,
в серце своє вкropити
Божу любов з роси.

Господи, дай же сили.
Грішну мене прости.

Простирадло калюжі
гойдає щокатого місяця.
І листочки узором
виклада на доріжках-шнурках.
Чорні зграйки круків
на гілляках оголених мостяться,
мов каблучки з опалом
на покручених часом руках.

Сум зіперсь на плече
й прохолодою скло з вікон дихає.
Котить крапелька вниз,
мов смичок по струні золотій.
А душа просто неба
у плече твоє зморене хлипає.
І чека на ту мить,
як розрадіть нас двох солов'ї.

Осіннє небо. Хмари-кораблі.
Асфальт дороги і пошерхлі трави.
Дуби рядами й жолуді рясні,
мов осені священнії скрижалі.

Пульсує тіло, сповнене тепла
твоїх долонь, дубів, цілунків зливи.
Та віє сум, мов сріблом ковила,
бо в очі я твої не надивилась.

Всю ніч туман навпочіпки ходив.
Незрячі в ньому гупотіли груші.
Бродив ти в снах між потягів один.
Я в ковдру кутала промерзлу душу.

І думалось, що це такі вже долі.
Загоїться. Минеться. Пропливе.
Бо сонце сходить із-за плеч тополі
вже не вчорашнє, а таки, нове.

Я гладдю вишила
усе своє життя.
Було у ньому вдосталь
чорних смужок.
Слізьми там скрапує
бузкове каяття
і місяць вишитий
сріблить зірок-подружок.

Ось тут дорога
у мереживо цвітне.
Там ряст кошлатіє
попід дубком зеленим.
Ночами темними
там папороть цвіте
й калина в поморозь
висить пучком червленим.

Нитками жовтими
троянда серцю рає.
Обвив барвінок
усе моє шиття.
На білім полі
Бог лиш долю знає.
Іду туди
з ясним передчуттям.

З усіх найперших
 мій найперший сніг!
З усіх далеких
 шлях уже найближчий.
Скажіть мені
 сади, хмарки чи ліс
то чий він?
 Чий він? Чий?..

– Прийшов... Сідай.
 Листочок м'яти в чаї...
– Схотів... Утямив...
 Утямив та не зміг...
– Ти погляд свій
 вчорашній величавий
у погляді сьогодні
 не зберіг.
Змарнілі щоки.
 Руки з холодком.
Аж пар пішов
 із-під листочка м'яти.
Та спробую слова
 твої теплом
і посмішкою
 тихо вгамувати.
Я спробую.

Бо берег це вже мій.
І човен мій
давно уже причалив.
А те, що сніг
на стежку твою ліг,
то, знать, притрусить
всі твої печалі.

З усіх найперших
мій найперший сніг.
З усіх далеких
шлях уже найближчий.
Нехай мовчить
в понурі тихий ліс,
бо я давно вже знаю
чий ти.

Здіймайтеся,
аж поки сил не вбракне.
Сколихуйте
і людство, і себе.
Щоб сонце
у зеніті не залякло
й не попало
все навкіл живе.

Струмить жага
розтеплого літа.
На запір кривд
бальзам надій кладе.
У тополиних
чуються трембітах
слова чиїсь
нагукані аж десь:

Здіймайтеся,
вслухайтеся, ідіте!..
В вінок буденности
вплітайте ремесло.
Щоб слова рідного
суцвіттячко розквітле
Вам на уста
пелюсткою лягло!

Огроме лету з
хмар і літаків,
безмежна
просторовосте Дніпрова,
крило степів
в основах душ і Слова, –
державствуйте
мільйонами років!

Зміст

ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ	3
-----------------------	---

У сотах літа липи квітнуть

“Ось прийде Бог. Спита про результат...”	6
“Тут липа зацвіла ще в травні...”	7
“Яскравий мак тріпочеться у полі...”	8
“Ще трави косить червень на лугах...”	9
“Цвітуть васильки...”	10
“Впущу грозу в свою оселю...”	11
“В цю ніч зігерлись вранішні думки...”	12
“Який же теплий світ під парасолою!...”	13
“Ясніє день в заобрійні дороги...”	14
“У сотах літа липи квітнуть”	15
“Земля озвалася пташиним щебетом...”	16
“Оце вже все...”	17
“Розносить літо малинові сни...”	18
“Землі спливає обрис на світанку...”	19
“Мажором дощ...”	20
“Вже ноги миє місяць у траві...”	21
“Іде гроза. Іде, таки, Дніпром...”	22
А я струсну цвітну росу із неба.	23
“Дзвіночок – там. Дзвіночок – тут...”	24
“З твоїх долонь хотілось пить меду...”	25
“Везе електричка когось до когось...”	26
“Так хочеться прийти уже скоріше...”	27
“Вимірює годинник вік у тиші...”	28
“Там, де пустунки хвилі...”	29
“Зависла врода ночі величаво...”	30
“Пилить земля засохлими губами...”	31
“Лечу до тебе...”	32
“Ще трішечки. Ще трішечки, Ще трі...”	33

“Коли кризь неба решето нічне...”	34
“Пахне дощ водночас терпло й м’ятно...”	35
“Розкажи, розкажи мені, поле...”	36
“Мені гірчить солодкий поцілунок...”	37
“У твоєму небі немає ні хмаринки...”	38
“Прозора тиша землю обійма...”	39
“Танцюють тіні на столі...”	40
“А літо ще чекає охоронця...”	41
“Тут серпень недолюблений стіка...”	42
“Вже під серцем нема жалю...”	43
“В сорочці серпня з зорей візерунок...”	44
“Квітують соняхи...”	45
“Минає літо смутком зачерствілим...”	46
“На деках серпня дари уклало літо.	47
Ранковий туман.....	48
“Уже заграла тиша в телефоні...”	49
“В пожнивному літі...”	50
Спогад.....	51
“В zenіті сонце – жариво з трави...”	52
“Закотилось літо в гарбузи...”	53
“Твої чуття – вже воском по руках...”	54
“Покроєні шляхи по двох косих...”	55
Вистигле літо.....	56
“І неспіх, і неквап...”	57
“А я вже осінь...”	58
“Тче передосінь...”	60
“І сонце, і місяць золотять обрій днини...”	61

Осінь слутки струшую свої

“Розкотистим громом...”	64
“Городи видихають сірий дим”	65
“В сухій землі...”	66
“Вже ходить осінь...”	67
“Ясна й земна...”	68

“Ще кілька днів...”	69
“Бабуся айстри тут...”	70
“Тут зараз іволга кигиче по садах...”	71
“Такий похмурий народивсь четвер...”	72
“Снує по асфальту голуб...”	73
“Янтарний день...”	74
“Вже до мене не йди й не кайся”	75
“Так спокусливо...”	76
“Прокинулась...”	77
“Багрові гірлянди хмелю...”	78
Побачення	79
“Ми будемо звертатися...”	80
“Всю ніч туман...”	81
Диптих	82
“Ховає сині очі листопад...”	84
“Листопадом инеєм...”	85
“Під ковдру осени...”	86
Осінь пісенька	87
“Простирадло каюжі	88
“Осінь небо. Хмари-кораблі...”	89
“Всю ніч туман навпочіпки ходив...”	90
“Я гладдю вишила...”	91
“З усіх найперших...”	92
“Здіймайтеся...”	93
“Огроме лету з хмар і літаків...”	94

Літературно-художнє видання

Катерина Вербівська
ВИСТИГЛЕ ЛІТО
вірші

Редактор *Людмила Тараненко*
Оригінал-макет *Анна Гай*
Дизайн обкладинки *Вікторія Хлусова*

Підписано до друку 3. 10. 2013 р.
Формат 60x84 1/16
Гарнітура KovanovicSta.
5,83 ум. друк. арк.
Зам. № 1026. Тираж 200 прим.

Видавець Чабаненко Ю. А.

Свідоцтво про внесення до
Державного реєстру видавців
серія ДК№1898 від 11.08.2004 р.
Україна, м.Черкаси, вул. О. Дашкевича, 39
Тел.: 0472/45-99-84, 564-666
E-mail: office@2upost.com

Друк ПП Чабаненко Ю. А.
Україна, м. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 39.
Тел. 0472/45-99-84
E-mail: office@2upost.com